

Arrest

nr. 92 078 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen verblijven sedert oktober 2000 op het Belgisch grondgebied. Na twee negatief beoordeelde asielaanvragen werden zij in 2008 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) en dit op medische gronden. Ingevolge het niet meer aanvragen van een verblijfsverlenging werd aan verzoekende partijen op 18 april 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Verzoekende partijen dienden vervolgens nog een aanvraag tot verblijf op basis van de artikelen 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvragen werden respectievelijk op 12 en 27 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekende partijen werd op 27 juni 2012 kennis gegeven van de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op 18 augustus 2012 werden gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel - schending van de artikelen 7, 74/4 §3, 4°, 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 5 van de EU richtlijn 2008/115 “de terugkeerrichtlijn”, artikelen 3 en 8 in combinatie met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven beschermt en als volgt luidt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat er in onderhavig geval zeker sprake moet zijn van een familieleven van verzoekers in België; Dat verzoekers immers als sinds 18 februari 2008 tot 18 april 2012 op legale wijze op het grondgebied verblijven met hun drie volwassen kinderen en hun 7 kleinkinderen, allen woonachtig te Geraardsbergen; Dat verzoekers tot op de dag van hun administratie aanhouding op 27 juni 2012 woonden in een woning die eigendom is van hun zoon, S. M; Dat verzoekers reeds 12 jaren in België vertoeven (sinds zowat het einde van de oorlog in Kosovo) en zij thans geen enkele band meer hebben met hun land van oorsprong, Servië, dat inmiddels Kosovo is geworden; Dat verzoekers over geen enkel document beschikken om naar Kosovo terug te gaan, laat staan dat zij daar zijn geregistreerd of kunnen worden geregistreerd; Dat verzoekers in Kosovo niemand meer hebben aangezien hun hele familie in België verblijft en ieder van hen hier op legale wijze woont, werkt of school volgt; Dat op grond van het voorafgaande dient te worden beschouwd dat de door verwerende partij genomen beslissingen wel degelijk een inmenging uitmaken in het privéleven alsook het familieleven van verzoekers in de mate dat plotseling een einde wordt gesteld aan een sinds vele jaren effectief bestaand privé - en familieleven dat uitsluitend op het Belgische grondgebied - Geraardsbergen - plaatsvond; Dat artikel 8 EVRM vereist dat een toepassing wordt gemaakt van het proportionaliteitsbeginsel in de mate dat een inmenging in de door dit artikel beschermde rechten noodzakelijk moet worden beschouwd in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat verwerende partij de proportionaliteitstest op afdoende wijze heeft gehanteerd daar zij dus nagelaten heeft de belangen van partijen tegenover elkaar af te wegen; Dat de bestreden beslissingen er zich toe beperken te stellen dat verzoekers langer verblijven op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 7 van de wet van 15/12/1980 en dat zij de reglementeringen niet respecteren; dat ze manifest weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan hun onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk voorkomt. Dat niet uit het oog dient te worden verloren dat verzoekers sinds 18 februari 2008 op legale wijze in België verblijven en dat op 18 april 2012 een einde aan hun verblijf werd gesteld middels de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten tegen uiterlijk 18 mei 2012; Dat weze herhaald dat door verwerende partij op 18 april jl. het bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend aan verzoekers louter ten gevolge van het feit zij wegens een misverstand nagelaten hadden binnen een vastgestelde termijn bepaalde documenten binnen te brengen bij verwerende partij (zie motivering supra); Dat verzoekers nog voordat zij het grondgebied dienden te verlaten (i.e. 18 mei 2012) op 24 april 2012 een aanvraag tot regularisatie in op grond van art. 9bis Vr.W. indienden; Dat zij ook op 2 mei 2012 een aanvraag tot medische regularisatie ex art. 9ter Vr.W. indienden waarbij dezelfde medische toestand werd ingeroepen als die op grond waarvan gedurende meer dan 4 jaren het

verblijf in België aan verzoekers werd toegekend; Dat de aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 12 juni 2012 van verwerende partij, betekend aan verzoekers op 18 juni 2012; Dat de aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis onontvankelijk zou zijn verklaard bij beslissing van 27 juni 2012 van verwerende partij, doch dat het geenszins duidelijk is of en wanneer deze beslissingen aan verzoekers effectief betekend werd; Dat hoe dan ook de beroepstermijnen voor vernoemde beslissingen van niet-ontvankelijkheid van de aanvragen ex 9bis en 9ter Vr. W. thans nog niet verstreken zijn en verzoekers het recht hebben deze beslissingen aan te vechten voor Uw Raad; Dat verzoekers op grond van feitelijk en juridisch zeer goed gedocumenteerde dossiers aanvragen tot machtiging van verblijf hebben ingediend op grond van wetsartikelen die de wet hen aanreikt; Dat verzoekers trouwens ook nog over de mogelijk beschikken om verblijf te bekomen in België op grond van een tenlasteneming/gezinshereniging door hun zoon S; Dat hoewel de aanvragen ex artikelen 9bis en 9ter Vr.W onontvankelijk lijken te zijn verklaard door verwerende partij, de wet de mogelijkheid voorziet voor verzoekers om tegen deze beslissingen een beroep in te dienen bij Uw Raad; Dat op grond van het voorafgaande bezwaarlijk kan worden geoordeeld dat verzoekers de reglementeringen niet respecteren en dat ze manifest weigeren om op eigen initiatief het grondgebied te verlaten; Dat artikel 74/4 §3, 4° van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dan ook werd geschonden; Dat dient te worden geoordeeld dat verwerende partij de vereiste noodzaak van een inmenging in het privé -en familieleven van verzoekers niet motiveert, minstens niet aantoon in de bestreden beslissingen;

Doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 3 van het EVRM het verbod of folteringen oplegt en als volgt luidt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Dat artikel 3 EVRM in het verleden toepassing heeft gevonden in gevallen waarin personen omwille van hun medische of preciaire toestand bij een gedwongen terug keer naar hun land van herkomst terecht komen in een situatie die gelijk kan worden gesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling; Dat eerste verzoeker in 2008 de machtiging verkreeg om in België te verblijven op grond van medische redenen (artikel 9 ten derde oud) en dit verblijf telkens verlengd werd tot in april 2012; Dat het verblijf omwille van medische redenen enkel werd onderbroken door verwerende partij omdat verzoekers niet tijdig - ten gevolge van een misverstand - de nodige stukken hadden ingediend omtrent de actualisatie van hun medische situatie; Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 april 2012 dus eerder gestoeld is op een technische weigering die echter niets afdoet aan de ernst van de kwetsbare medische situatie van verzoekers die thans nog altijd actueel is en op grond waarvan verwerende partij verzoekers machtigde om in België te verblijven sinds 2008 gedurende meer dan 4 jaren tot 18 mei 2012; Dat eerste verzoeker lijdt aan insulinedependente diabetes met diabetesneuropathie; Dat hij verder nog te kampen heeft met arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, COPD en gonarthrose; Dat hij door meerdere artsen wordt gevolgd en hij zich op 24 augustus 2012 moet aanbieden bij Dr.M; Dat tweede verzoekster te kampen heeft met permanente hypertensie, zij een oog is kwijtgeraakt na trauma en dat zij eveneens sinds geruime tijd medisch wordt opgevolgd in België; Dat verzoekers niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen omwille van hun gevorderde leeftijd en medische problemen; Dat zij voor hun fysiek en moreel evenwicht/gezondheid geheel zijn aangewezen op de mantelzorg die hen door hun drie kinderen en zeven kleinkinderen in België op dagelijkse basis met veel liefde en warmte wordt aangeboden; Dat het plotse weggefallen van deze mantelzorg voor verzoekers - die zich bij een gedwongen terugkeer naar Kosovo van de ene dag op de andere in een totaal onbekende omgeving zullen bevinden - voor beiden een totaal ondraaglijke situatie met zich mee zal brengen die - gelet op hun huidige fragiele medische conditie - gelijk zou kunnen worden gesteld met een onmenselijke en vernederende behandeling; Dat in die zin een gedwongen terugkeer van verzoekers naar Kosovo in strijd dreigt te zijn met artikel 3 EVRM;

Doordat, derde onderdeel verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing zich niet heeft gehouden aan de vereisten van artikel 5 van de EU Richtlijn 2008/115. Terwijl dat artikel 5 van de EU Richtlijn 2008/115 stelt: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
 - b) het familie- en gezinsleven;
 - c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,
- en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Dat echter op grond van wat hoger werd uiteengezet verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft rekening te houden met vereisten b en d van artikel 5 van vernoemde EU richtlijn; Dat verzoekers als sinds 2008 met hun kinderen en kleinkinderen in Geraardsbergen wonen en dit ook zo gekend is bij verwerende partij; Dat verwerende partij het bestaan van een hechte familie cel

bestaande verzoekers en hun kinderen en kleinkinderen niet kan ontkennen; Dat verwerende partij niet kan ontkennen geweten te hebben dat eerste verzoeker aan een ziekte lijdt op grond waarvan hij en zijn echtgenote gemachtigd werden om op het grondgebied te verblijven op grond van artikel 9ter Vr.W.; Dat artikel 5 van EU richtlijn 2008/115 derhalve werd geschonden;

Doordat, vierde onderdeel, de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet en als volgt luidt: "Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Dat verzoekers op 24 april 2012 een aanvraag tot regularisatie indienden op grond van art. 9bis Vr.W.. Dat verzoekers vervolgens op 2 mei 2012 een aanvraag tot medische regularisatie indienden op grond van art. 9ter Vr.W.; Dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 12 juni 2012 van verwerende partij, betekend aan verzoekers op 18 juni 2012; Dat de aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis onontvankelijk zou zijn verklaard bij beslissing van 27 juni 2012 van verwerende partij, doch dat het geenszins duidelijk is of en wanneer deze beslissingen aan verzoekers effectief betekend werden; Dat de beroepstermijnen om tegen de vernoemde beslissingen van niet-ontvankelijkheid ex artikelen 9bis en 9ter een beroep tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen thans nog niet verstreken zijn; Dat verzoeker uiteraard de intentie hebben om tegen deze beslissingen een nietigverklaring - en schorsingsberoep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat dit rechtsmiddel enkel maar effectief of daadwerkelijk kan zijn als verzoekers in staat worden gesteld om tijdens het verloop van hun beroepsprocedures als partijen met een belang aanwezig te zijn; Dat het uiteraard geen zin meer heeft het proces voortgang te laten vinden als verzoekers inmiddels al verwijderd zijn van het grondgebied voordat terdege uitspraak kon worden gedaan omtrent hun grieven en het aangekondigde kwaad (i.e. schendingen artikelen 3 en 8 EVRM) dus inmiddels als geschied zal (kunnen) zijn; Zodat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze werden gemotiveerd en dus strijdig zijn met de artikelen 7, 74/4 §3, 4°, 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met artikel 5 van de EU Richtlijn 2008/115 alsook met de artikelen 3 en 8 in combinatie met artikel 13 van het EVRM;"

2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekers' familielevens in België wordt niet betwist.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. Verzoekers hebben immers voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is

het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Erankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers betogen: *“Overwegende dat er in onderhavig geval zeker sprake moet zijn van een familieleven van verzoekers in België; Dat verzoekers immers als sinds 18 februari 2008 tot 18 april 2012 op legale wijze op het grondgebied verblijven met hun drie volwassen kinderen en hun 7 kleinkinderen, allen woonachtig te Geraardsbergen; Dat verzoekers tot op de dag van hun administratie aanhouding op 27 juni 2012 woonden in een woning die eigendom is van hun zoon, S. M; Dat verzoekers reeds 12 jaren in België vertoeven (sinds zowat het einde van de oorlog in Kosovo) en zij thans geen enkele band meer hebben met hun land van oorsprong, Servië, dat inmiddels Kosovo is geworden; Dat verzoekers over geen enkel document beschikken om naar Kosovo terug te gaan, laat staan dat zij daar zijn geregistreerd of kunnen worden geregistreerd; Dat verzoekers in Kosovo niemand meer hebben aangezien hun hele familie in België verblijft en ieder van hen hier op legale wijze woont, werkt of school volgt;”*

In casu tonen verzoekers niet aan dat zij het familieleven niet elders kunnen leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het EHRM oordeelde reeds dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatburgse organen”, T.V.R. 1994,(3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.).

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekers van hun meerderjarige kinderen worden gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Het recht op verblijf is ondergeschikt aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister/staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Hoewel het familieleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekers tonen niet aan dat zij afhankelijk zijn van hun meerderjarige kinderen.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers maken ook geen schending aannemelijk van artikel 5 van de EU Richtlijn 2008/115.

Verzoekers kunnen geen rechten puren uit een tijdelijk verblijfsrecht dat inmiddels werd beëindigd. Ter ondersteuning houden verzoekers voor nog een beroep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing in antwoord op een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is.

Verzoekende partijen dienden een aanvraag tot verblijf op basis van de artikelen 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvragen werden respectievelijk op 12 en 27 juni 2012 onontvankelijk verklaard. De beroepen, gekend onder nrs. 102 632 en 102 623, tegen deze weigeringsbeslissingen werden door deze Raad verworpen met de arresten nr. 92 075 van 26 november 2012 en nr. 92 076 van 26 november 2012.

Het louter feit dat een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of een beroep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is, betekent niet dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekers tonen niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen bij een zeer acute medische situatie bovendien steeds om verlenging verzoeken van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke

gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit wat voorafgaat, kan worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van hun bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers tonen niet aan dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC